

Оливера Недељковић

РАВНОТЕЖА

ЗАЛАГАОНИЦА

Стићи да унесеш
рубље пре кише.

Пренети пужа
са асфалта у траву.

Скинути млеко са ватре
пре него се бели клобук
расцвета и замирише.

Коцку шећера
принети до усана
пре него
што се распадне.

Превидети
овај мали
преступ зиме.

Схватити
још једно значење
једносложне речи.

Покрити оног
ко остаје
да спава дуже.

Гледати светлост
која се слива кроз жалузине
и нерасађене нас умива.

Махнути пролазнику
а онда схватити
да поздрављаш
зачуђеног незнанца.

Угледати кукурек
који је убедио
снег како је
време да се топи.

Чути тишину
зато што шушти
позлађено лишће.

Гледати просјака
док са моста
храни патке.

Продужити
ову песму
за још један стих.

Од самог себе тако
откупљивати живот,
из трена у трен,
из часа у час,
из дана у дан.

ВЕЖБЕ ДИСАЊА

Завејана,
стајала сам међу
трешњевим стаблима
чије су ми крошње,
само трен пре тога,
заличиле
на преморене облаке.

Ни малим прстом
нисам могла да мрднем,
на смрт препаднута
том лепотом
откинутих цветова

који су се белели,
не надмећући се у белини,
који су мирисали,
не мислећи
о зујању пчела.

Гране су ми дошаптавале
да још верују ветру,
иако све његове издаје
стабло није стизало
ни годовима да опише.

Тако наиван, помислила сам,
може се остати
само ако си вежбао,
упорно, без престанка,
од протеклог лета
до самог конца ове зиме.

А сад верујем:
удишући и издишући,
удишући и издишући,

заволећу и ја ово што је прошло
и у загрљај примити
оно што ме тек чека.

Јер толико је густ
овај снег од цветова
да све ће моћи
да прекрије.

АНЂЕО

Врти се,
све брже се око себе окреће
онај дечак насмејани.

Рука чији невидљиви длан
милује га по гргуравој коси,
нежна је
баш као и његова песма,
коју ево певуши
и коју никада више
неће умети да понови.

А неће је запамтити
ни они што хитају
низ опустели трг,
уверени да су и сами
благословени
јер су у пролазу
најзад видели анђела.

Додуше, не сасвим јасно,
јер убрзавали су корак
да им когод
на лицу не опази
завист уместо сажаљења

што овај дечак
шири своја крила
али не жели никуда,
никуда да одлети.

ВРАНЕ

Јутрос су виделе
лопту на крову
обућареве шупе
због које је једно дете
заспало у сузама.

И сигуран корак
младог поштара
који никада неће
уручити ниједно
љубавно писмо.

Приметиле су старицу
која гура колица
са маргаретама расцветалим
за хумке које се тек слежу.

И виделе су жицу
која неправедно
пресеца небо
на два дела.

И сад их ево, како на њој седе,
приљубивши црна крила
уз своја преплашена срца
и гракћу о сваком од тих чудеса,
гракћу на сав глас,

као да их са прозора
не посматра она жена,

као да их уопште не разуме
док се лагано, лагано раздањује
њено прерано остарило лице.

РАВНОТЕЖА

Кад намереним јабукама,
пре него што ми пружи кесу,
дода још један
квргав и пегав плод приде,
старица за тезгом ми се
само благо насмеши.

Иако не зна,
руком, сувом и танком
као грана на којој је узрелила
та неизмерена воћка,
додала је више него
што је нужно
да живот
бар на трен претегне
над оним што
непрестано умножава се
на оном другом тасу.